

LZ
524
(10)
Sep

L2 527-18

ERNESTI CASIMIRI
WASSERBACH, JC^{ti}
LACRYMÆ,

in

Acerbum, immaturum, & luctuosum
funus

JOH. BERNH.
WASSERBACH,

Fratr^{is} Germani Carissimi desi-
deratissimique,

cum ex fato

In undis profundis Mœni d. II Octob.

1698. Werthemii apud Löwensteinenses, mor-
talitatem explevisset,

LEMGOVIÆ, Typis HENRICI WILHELMI MEYERI.

MORS CERTA, HORA INCERTA.

Lect. Benev. S.

Non immerito cum Claudio Nerone hic ingemisco: *Quam vellem me nescire literas!* Mens enim torpet, calamusque stupet, dum scribere tento nuntium acerbum, ac triste fatum fratris Germani. Hei si quid in humanis incertum, id ipsa vita est, adeo ea fragilis, caduca, fugax est! Quis enim illam sibi polliceri audeat in crastinum? quis in vesperam? quis in horam? Scilicet undique mors hominibus imminet à fulmine, vento, fera, aqua, igne, imo quot pori corporis, tot ostiola sunt mortis. Isbosethus Sauli Regis filius, dum suaviter in lectulo dormit, à sicariis trucidatur, hilaris erat Tarquinius cum pisciculæ spinula suffocatus est, hilares erant ante diluviani, cum totus mundus, exceptis paucis animabus in arca fragili, undis submersus, aliorum quoque animas præceps & insperata mors ubique excussit: Nautæ nescio cujus Responsionem probo, quem cum quidam interrogasset, ubinam Pater ejus mortuus, in *fluvio* respondit, cum hic ulterius de fato avi ac proavi ipsius quæsisset, idem responsum de singulis accepit, subjecit; & *nunquid tu fluvium ingredi non times?* Responsum nauta dissimulans: Et ubinam, inquit, tuus est defunctus pater? hic respondet in lectulo, sed ubi avus ac proavus, omnes, inquit ille, *sunt in lectulo extincti*, Tunc nauta eleganter: *Non tu ait times lectulum intrare omnibus majoribus tuis fatalem?* Infœlix homines genus, qui quotidianis admoniti vitæ fragilitatisque exemplis spes quisque suas ambitioni donatis, & in longinquum velut in certissimum tempus soletis emittere. En noster, qui paulo ante fuit, quod nos sumus, qui nunc est, quod nos serius ocius erimus, Noster ille frater Germanus JOHANNES BERNHARDUS WASSERBACH, qui de *Rivo* nomen suum traxit & patriam, *Rivum* in Symbolo sibi familiarem habuit, in *Rivorum undis*, in Mœno periit, prohibet pudor atque dolor ut multas de ipso referam, saltem ea nunc dicam, quæ hic in loco taceri non possunt: Primam aspexit is Lucem in arce Veteri Bardentorffensi olim Bardorum pago ANN. Dom. M. DC. LXVII. d. 19 Apr. patrem sortitus Nobiliss. D. *Johannem Hermannum Wasserbach*, ejus loci per XX annos olim præfectum clarissimum, Avum D. *Ernestum Wasserbach* Jct. & per XL annos provinciæ Bracensis Præfectum, Aviam *Margaretham Sobben* filiam Doctoris *Wilhelmi Sobben* per XXX annos Consiliarii Comit-

tis Lippiensis olim famigeratissimi atque intimi, Matrem *Annam Margaretham Bünthen*, D. *Bernhardi Bünthen* saltuum præfecti apud Sternbergenses filiam. Parentes tenellum filium pie & honestè educari curarunt, qui quidem labor ac spes ipsis haud frustrata est, neque enim adolescentiæ tempus turpi otio, sed assiduo studio ac labore consumsit, nec à vitæ curriculo, quod sibi semel proposuerat, illum aut laboris asperitas aut voluptatum blanditiæ avocare potuerunt, hinc relictà Blombergensi Schola & Lemgovienſi Gymnasio per triennium Athæneum Illustre Bremanum inhabitavit, postea nobile quinquennium in Borussia celeberrima Academia Königsbergæ transegit gratus acceptusve omnibus, cum non magis ipsi semper studium, quam *honestè vivere, alterum non ledere, suum cuique tribuere*; vix redux in patriam *Marpurgum* petiit, ubi ab Celſissimo Principe ac Domino CAROLO Hassiæ Landgravio supra equites ad corporis custodiam electos prætor castrensis designatus, cum quibus in Belgio & ad Rhenum tres annos foeliciter castra frequentavit, mox cum aurora pacis Germaniam affulgeret, valedixit Marti & *Wezlariam* summum Germaniæ Dycasterium per duos annos incoluit, cum non pauca atque luculenta ibidem virtutis suæ testimonia edidisset, contigit, ut ab Illustrissimo & Generosissimo Comite de Löwenstein, Wertheim, Rochefort, Vierneburg Commissarius provincialis crearetur, quo officio vix anno dexterrimè functo, ex fatorum lege inviolabili, O quam *im-perſcrutabiles viae Jehovæ, quam impervestigabilia ejus judicia!* cum Mœnum haud amœnum cum equo transnavigaret, subito orto turbone navi ejectus, & in undis suffocatus, sepultusque in cordibus matris, fratris ac bonorum: Si recordamur autem nil prorsus in hoc mundo accidere posse præter Dei voluntatem, quæ & recta & immutabilis & æterna est, sine qua ne pilus de capite nostro delabitur, non curiosus quæro? *Quare id fecisti Domine?* sed in portu fidei spei ac Gratiæ divinæ firmissime acquiesco, ulteriusque rogo cottidie: *Fiat voluntas tua Domine*: Nil enim habet amplius, qui saxo horrido, putridis glebis, vel cespite patrio tegitur, quam qui flens apud poëtam jam olim cecinit: *Jam me fluctus habent, versantque in flumine venti.* Tu vero *Have, Beata Anima Have! Have!* quæ vix XXX annos in diversorio corporis commorata, nunc supra laudem posita es, & supra invidiam, Rides encomia Hominum ridesque convitia. Vale! æternum Vale! teque ex aquis vitæ æternæ, æternum recrea, Nos te eo ordine quo Deus permittet cito sequemur, Tu interim Lector Amicissime, fratris nostri Germani immatura morte sis monitus fragilitatis tuæ & inanium humanæ fortis laborum, quantumvis excellentium, & quoniam *Mors te ubique exspectat*, ubique eam exspecta & *vigila*, ne è vitæ navicula in fluvium te præcipitet **ÆTERNITATIS.**

NÆNIA.

Est fala *picarum*, non me Marpesia rupes
Protulit, Hyrcanæ nec genuere Tygres!
Ah dolor! ah lacrymæ tandem permittite fletus!
Tristia nam lacrymis Ora rigare licet.
Litera lugubris *Werthemum* venit ab urbe,
In Mœno narrat fratrem obiisse meum.
Horrida nuncia! tristia nuncia! litera nigra!
O quoties lacrymis tu madefacta meis!
Hei frater, frater Germanus solus & unus
Verè Germanus mortuus ille meus!
In fontes abeunt oculi, tepidæque per ora
Volvuntur lacrymæ, fit caput oceanus!
Ipsa Venus flevit, doctæ flevere Camænæ
Mœnus in idomitis fluctibus ingemuit,
Sidera visa mori, frater cum merfus in undis
Et sua mors stygiis crimina flevit aquis,
Fleaverunt nivei circum cava flumina cygni,
Fleaverunt Dryades, Nereidesque Deæ,
Creverunt lacrymis undæ, soror unica plorat,
Et mater lacrymis tota sepulta suis,
Ah frater mediâ miser intercepte Juventa,
Quos acuunt gemitus tristia fata tua,
Quo mœrore, quibus curis me conficis ægrum,
Te totas noctes cogito, teque dies.
Ergone jam tecum perierunt gaudia nostrâ?
Et periit tecum vita salusque mea?
Par fuimus fratrum numero, par semper amore,
Moribus & Studiis sensibus usque pares,
Nunc par disruptum vivo sine compare frater,
Comparis & fratris tristia fata fleo,
Plura fleo: mores, animum sine crimine purum
Pectus, & in puro pectore ploro fidem,
Heimihi quid fieri potuit crudelius istis,
Tantus amor noster quod cadat ante diem!
Quam mallet has lacrymas, hos te, carissime, fletus
Impendisse meo funereo tumulo.
Ergone plus mecum lustrabis castra propinqua
Principis Harminii, Quintilii tumulos

Nec plus jam mecum patriæ monumenta vetusta
Pyrmonti celebres fontis adibis aquas ;
 Saltibus in patriis non plus venatibus horas
 Mecum consumes, rura paterna fugis.
 Omnibus excidimus, nisi quod desidero semper,
 Te cum non liceat corpore, mente fruar.
 Hei varios hominum casus, O cæca futuri
 Pectora, quam subito quod stetit ante cadit.
 Dic nunc quid prodest studium noctuque, diuque
 Per mare per terras, Martis & artis amor.
 Ho varias hominum curas & inania Vota!
 Si quid & assequitur, quicquid anhelus ovat,
 Stillantes cribro latices de flumine portat,
 Plenaque rimarum dolia complet aquis.
 Hæccine quæ nuper de te sperare jubebas
 Cum mihi *Wezlarie* bracchia colla dares,
 Hic ne celer reditus tua quem mihi litera pacta est?
 Quodque meis lætis frater adesse velis,
 Hæccine quæ somnus de te mihi dixit in aurem,
 Ex undis dextram quod mihi dare velis,
 En manifesta mali magni præfagia tanti
 Hic cumulus nostris debuit esse malis.
 Ah dolor! ah lacrymæ largos permittite fletus,
 Tristitia nam lacrymis ora rigare decet,
 Ergo procul dulci patriâ & natalibus arvis
 Sic Germane peris, sic cadis ante diem
 Longe à complexu Matris, fratrisve sororis
 Et quia nil tui adest, nil nisi flere jubes.
 O utinam præsens saltem spectare sub undis
 Et licitum gelidis Oscula ferre labris,
 Atque oculos nostra licuisset condere dextrâ
 Traxissemque animam tristis ab ore tuo,
 Vulneribus nonnulla meis solatia ferret
 Hæc pietas: restant nil nisi nunc lacrymæ,
 Restant cum lacrymis suspiria millia mille,
 Hei quot non guttas pulvis avara bibit!
 Triplex æs ferrum circum sua pectora gessit
 Primus qui fragiles ausus adire rates,
 Ventorum est quodcunque vehunt, haud ulla carina
 Consenuit, fallit portus & ipse fidem.

I nunc & ventis, animam committe carinæ,
Qui propè tam letho quam propè cernis aquas,
Me miserum talis nunc te mihi frater ademit
Casus, & ante diem raptus es ex oculis
Horresco referens diri discrimina lethi
Me miserum! cur tam iusta querela mihi est.
Ah dolor! ah lacrymæ largos permittite fletus,
Tristia nam lacrymis orarigare decet.
O utinam celerem vertar novus Accis in amnem
Qui Galatæa tuo flumine amore fluit,
Aut modo si subito mea lumina flumina fiant,
Ut crescant amnes Lippiaci lacrymis.
Te sine sustineam quid vivere? te sine sordent
Omnia, nunc turtur ceu viduatus eo,
Huc ades, O cari dulcissima fratris imago,
Occurres oculis sæpè videnda meis,
Huc ades aspectuque tuo solare dolentem,
Hei quisnam nostris te rapit ex oculis?
Quid precor imprudens, non fas ita velle piumque est,
Otia sint cineri, sit tibi sancta quies.
Tempus erit quo nostra tibi sese addet imago,
Amplexusque dabit gaudia mille simul.
Nil obstat qua parte jaces, qua morte peremptus,
Una est quæ cunctos semita forsque vocat.
Communis natura parens commune sepulchrum est
Nec tumulo quemquam fraudat honore sui
Consumat ceu membra rogos, vel terra vel undæ
Tecta subis frater non aliena tuæ,
Ista tui pars sunt in teque relaberis ipsum,
Nunc tibi nunc de te dant alimenta sibi,
Scilicet omne suos repetit, repetetque recursus
Et gaudent reditu Singula quæque suo.
Spiritus at fragili petit æthera carcere liber,
Et sibi cœlestes gaudet adire domos,
Hic, pudet! agnôsko veterum mendacia vatū
Flumina qui Nymphis culta fuisse canunt.
Hei mihi si *Mœni* latuisset flumine Nympha,
Et rapido posset Numen inesse locō,
Non foret hic frater depressus flumine, nulla
Hoc carum auderet contemnerasse caput

*Ast fallax flumen * Cælum sit criminis ultor,
 Turbidus & mæsto flumine Manus eas.
 Carduus & mistis urens urtica Myricis,
 Obsideant ripas, rive cruenta tuas.
 Nunquam Nympha tuis rapidis se lavet in undis,
 Rarus sit piscis, rara carina tibi.
 Et pecudes flumen turbent, limusue sit unda,
 Sæpe dabunt tristes hic gemitus volucres.
 Augebunt lacrymæ flumen suspiria ventus
 Wasserbach mæstis murmuret unda sonis.
 Percurret mollis semper facilisque sepulto;
 Nam durus nullo difficilisque fuit.
 Nec cineresque tuos frater patiemur inultos,
 Teque dies totos vespere nocte canam,
 Te nemora & fontes, patriæ te rura sonabunt,
 Et laudes referent dum vehit amnis aquas.
 Vivet amor! cinerem ipse cinis te amplectar & umbram,
 Umbratuum & paribus passibus ibit amor.
 Spero equidem (quin certa fides) mox cœlica vita
 Nos iterum junget quod cito Jova precor.
 Interea si non potasti oblivia lethes
 Et meminisse mei post tua fata potes.
 Si quis adhuc superest sensus fœlicibus umbris
 Accipe postremum, dicere sed nequeo:
 Wasserbach frater! plus vox neque verba sequuntur,
 Frater mi! En iterum vox mihi cæpta perit,
 Wasserbach! dolor ô nostros quos occupat artus!
 Frater! non possum dicere, dico Vale!
 ÆTERNUMQUE VALE! liceat jam inscribere Mœno,
 Quod procul ex alta Navita puppe legat.
 SEU. TE. FUNESTUS. MOENUS. VEKIT. AMNE. RAPACI.
 SIVE. FACIS. TERRA. CARE. VIATOR. ITER.
 HIC. TIBI. SE. VITÆ. SISTIT. MORTALIS. IMAGO.
 DISCE. HOC. EXEMPLO. VIVERE. DISCE. MORI.
 JOHANN. BERNHARD. WASSERBACH. QUEM. LIPPIA. FINXIT.
 FLOS. JUVENUM. AH! DOLOR. HIC. MERSUS. AQUIS. GELIDIS.
 UNDA. UNDAM. SEQUITUR. SI. DEFLUIT. ILLA. SEQUETUR.
 ALTERA. SIC. VITÆ. TEMPORA. NOSTRA. FLUUNT.
 NUSQUAM. TUTA. FIDES. FALLACIA. SUNT. ELEMENTA.
 SOLA. FIDES. COELO. EST! HOC. MEDITARE. VALE.*

* In Mœno fluvio,
 Silurum piscem esse
 tradunt, qui ho-
 mines equosve de-
 orsum trahat. vide
 Steph. Robert. le-
 xic: pag. 531.

EPITAPHIUM.

D. O. M. S.

JOHANN BERNHARD WASSERBACH SUM NOMINE
DICTUS,
UT NOMEN RIVUS, SIC QUOQUE MORS, PATRIA
EST.

RIVUS ERAM DICTUS, PERII NUNC FLUMINIS IN-
STAR,
NEC MIRUM? VITA HÆC BULLA UT ET UN-
DA FUT.

QUOD PERII FLUCTU, LUCTU NON INDIGET
ULLO.

NAM SACRA LOTUS VIVO RENATUS AQUA.
FLES QUOD SIM MERSUS? RES EST SATIS ÆQUA,
SED AUDI,

QUÆ SIT VOX FIDEI: MORTUA REDDE MARE!
SUBMERSUM JONAM CETUS SI REDDIT ARENIS,
REDDERE ME JESUS, VITAM ANIMAMQUE PO-
TEST.

UTQUE UNDAM PREMIT UNDA SEQUENS PEL-
LITQUE PRIOREM,

VIVE MEMOR LETHI, SIC TUA VITA FLUIT,
NEC ALIENA PUTES HOMINI QUÆ OBTINGERE
POSSUNT,

QUÆ MEA SORS HODIE, CRAS ERIT ILLA TIBI.

*Ipse suæ fragilitatis memor & ad bea-
tam aspirans ἀνάλυσιν*

mœstus posuit

Frater Fratri Fraternè.

Lippische Landesbibliothek

04937883

LZ
527
(10)
Sep